

KNJIGA 44

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=44>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 861/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

18-09-2016 21:25#861

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTE I TKO JE BIO POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti) (dio (9))

Unatoč svega naše su veze gotovo netaknute i granično područje i opet je u pogonu. Svima je jasno, da dolazi rat i da taj rat i mi moramo iskoristiti. Pobočnik Laslo vrši svoju tešku dužnost kao nitko od nas. Izložen je nepovjerenju pred onima, koji zamjeraju, što se je vratio, (*u Domovinu, mo*) a radi dvostruko i stvara ustaške vojne ćelije za budući rat i ustanak. Stari Došen (*Marko Došen i prvi ministar Hrvatske Državne Vlade NDH, mo*) okuplja u Budimpešti ustašku grupu, koja je legalno djelovala i politički radila, a ja, Ferko, Tomas, Blaško, Gazdić, Hermanec, Herceg, Volf, Mika, Tišler i drugi kamufliramo se, postajemo Mađžari i ilegalno nastavljamo uz pomoć naših starih prijatelja. Otkida se od usta u prvo vrijeme, a kasnije uspijevam dobiti unosan položaj, koji nam je omogućio rad. (*Radi se ovdje o tome da je tadašnji Maks Luburić posato ministar u mađarskoj vladi poljoprivrede, i kao takav zarađivao je toliko da je bilo dovoljno podmirivati troškove ustaške djelatnosti u Mađarskoj, mo*.) Pobočnik Laslo radi i traži material i mi mu ga šaljemo. Šalje emisare, počimaju dolaziti i drugi prijatelji i kažu, da je sve zrelo. K nama!

Povratio sam se na Markov Trg u ustaškoj uniformi i velebitskoj pelerini, s rodnom na ramenima i našao se sa starim prijateljima. Bego nas je odmah okupio i tu smo bili uz njega: Hetman (Moškov), Laslo (Francetić) i ja. Bego (*Vjekoslav Servazty, mo*) stvara zapovjedništvo: Ustaški Vojni Stožer, a nas trojica smo mu pomoćnici. S nama je "major" Tomislav Sertić, koji je stigao k nama u Peštu nakon Marseille-a, i bio meni novi profesor belikologije, ratnog umijeća. On mi je dao jasnu sliku srpske vojske i njezinih mogućnosti. Logično je, da smo se našli na Markovom Trgu.

"Ustaški Vojni Stožer" samo je matica. Brzo se razilazimo. Francetić traži, da ga se šalje na Drinu i to je bilo posve razumljivo svima nama. Idemo do Poglavnika s Begom - i Jure sav sretan ode s nekim kamionima, koji su donijeli novac iz Sarajeva - ica put svoje Drine i svoje glorijske! (*Svoje slave, mo*.) Kada je polazio nije imao vremena ponijeti niti svojih osobnih stvari, tek smo za njim u kamion bacili svežanj sa odorom i nešto cigareta.

Položen je temelj Crnoj Legiji i pohodu na Drinu. Moškov preuzima stvaranje Poglavnikove

Tjelesne Bojne za osobnu sigurnost Poglavnika i stražu na Markovom Trgu; a mi sa Mijom Babićem i Pivcem stvaramo Obrambene Sdrugove - i demo ugušiti četnički i komunistički pokret u Srbu i Lipacu. Bego pokušava stvoriti Vojnu Krajinu, njegov stari san, ali ga Nijemci i Talijani torpediraju, i srpstvo počima sa paklenim planom klanja hrvatskih muslimana.

To je čas Jure Francetića!

Tu je deržanstvo Crne Legije. Drži se hrvatsko Sarajevo, stvaraju se legije muslimanskih koljenovića, stare hrvatske ratničke i plemićke kaste, dižu se muhadžiri, i Legija pod vodstvom Jure Francetića neodoljivo maršira prema Drini. Velebitski junak Ranko Boban, hercegovački seljak i radnik u Belgiji, bori se kao lav i bere lovorike poput onih predja, koji su kroz tisuće godina branili duhovni naš centar, naše Duvanjsko Polje, gdje smo krunili kraljeve svoje krvi.

Sin kršnog Velebita, gorostas Franjo Sudar postaje opjevani junak marša na Drinu! On je svakako jedan od najpopularnijih hrvatskih časnika i njegovi ga vojnici, muslimani Istočne Bosne upravo obožavaju, te ga od milja zovu Osman beg.

Delko Bogdanić je vrsni časnik i Jure postavlja jedne za drugim nove zvijezde, koje blistaju na našem vojničkom obzoru. Jure je vrstan vojskovođa i okuplja veliki broj odličnih vojnika i ratnika, koji se smatraju sretnima, da mogli služiti pod zapovjedništvom te nove hrvatske vojničke nade. Pukovnik Stipetić, pukovnik Šimić, i mnogo drugih kite se sa ponosnim "U" i izgledalo je, da će Jure ostvariti sve naše vojničke težnje.

I kada je stigao na Drinu, već je bio legendarna ličnost u srcima cijelog naroda. Svaki je korak na snijegu bio obilježen crninom odore i crvenilom krvi hrvatskih koljenovića časti i oružja, i tada je za uvijek riješeno pitanje, koje još nije bilo riješeno i među nama Hrvatima dviju vjera, i među nama Hrvatima i Srbima s onu stranu Drine. Tada su legionari i sva Hrvatska pjevali:

"Jure gazi Drinu vodu,
i bori se za slobodu".

San sa ribnjaka Janka Puste postao je krvava stvarnost, pobočnik Laslo postaje generalom Hrvatski Oružanih Snaga i zapovjednik Stajaćih Sdrugova Ustaške Vojnice.

Kao što je Jure uvidio, da je neprijatelj ne samo preko Drine, od kuda dolazi i pojačava neprijatelja iz unutra, nego i u "Kozaračkoj", "Lasinjskoj" i t.d. "republici", gdje su vladali srbokomunisti unutar našeg područja, tako nam je svima bilo jasno, da nema reda unutra, da nema opstanka Države bez zatvaranja granice na Drini! I valjda je sudbina htjela, da on dade život u borbi sa srbokomunistima u pozadini, na Kordunu i blizu svoje Like.

Nastavlja se.

<https://hrvatskoobrambenostivo.com/2...skim-njedrima/>

19-09-2016 18:04#862

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEPOZNATA STRANA JANKA PUSTE I TKO JE BIO POBOČNIK "LASLO"? (Jure Francetić na Janka Pusti) (dio (10) - Kraj

Slično je bilo i sa mnom jer sam na kraju rata, pro povlačenju, bio od Glavnog Stana Poglavnika poslan kao glavni zapovjednik svih snaga na operativno područje srednje i istočne Bosne i Hercegovine. Tu sam preuzeo ulogu Jure Francetića i imao podređenu između ostalih i Crnu Legiju, *(Ja bih se s ovim složio, jer, kako Maks kaže: "...da je bio poslan od Glavnog Stana Poglavnika kao glavni zapovjednik svih snaga na operativnom području..." gdje je bila i Crna Legija, automatski i po svim vojničkim kriterijima, normama i pravilima i Crna Legija bila je podređena zapovjedništvu Maksa Luburića, mo. Otporaš.)* kao i njemačke jedinice na Ivan planini.

I nije mnogo manjkalo, da tu ulogu završim slično kao i Jure, jer me je jedan zrakoplovac Slovenac htio u jednom letu odvesti na partizansko područje, i na kraju, kad me je Poglavnik pozvao u Zagreb na podnašanje izvješća, doživjeli smo zračni napad i pad, - ja jedini ostao pošteđen u avionu, dva su pilot teško postradali, a ja sam prošao sa teškim potresom mozga.

Tako nam je vojnička sudbina davala i mijenjala uloge, jer je Jure stradao na "mom" Kordunu, na području, kamo sam bio ja upućen već 1941. da pacificiram Drvar, Grabovo, Lapac, i odakle sam radi napada na Talijane u Žutoj Lokvi morao skupa sa Pivcem otići na novu dužnost u Slavoniju na Papuk.

Na Ivan planini sam našao i našeg dragog "Blaža", vodnika sa Janka Puste, nekada Jurinog i mog zapovjednika, a sada satnika Crne Legije, koji je nedavno umro u Njemačkoj. (Ante Potočnik.) *(Za podsjetiti je da je ovo Ustaša Maks pisao u DRINI br. 4/7, lipanj 1955, što bi moglo značiti da je taj "...naš dragi "Blaž" ..." (Ante Potočnik) nedavno (1955) u Njemačkoj. Mo. Otporaš.)*

Crna Legija stigla je u vršenju nosioca Antunovske strategije nakon pohoda na Drinu i na sam Jadran, ali se je kasnije morala povući. Svi smo mi kao jedan tražili, da se sve ustaške snage sjedine u Ustašku Vojnicu, koja bi pod vodstvom Krilnika Jure Francetića neodoljivo stupala do konačne pobjede. Da do toga nije došlo, ima se zahvaliti samo i jedino bolesnim ambicijama ustaškog dezertera Dide, koji je već onda spekulirao u svojoj nutринi i bio onakav, kakav se je svima nama predstavio u svojim člancima u "Hrvatskoj Reviji" i odurnom pamfletu "Hrvatsko Antunovo". *(Kako sam želio komentirati na ovu Luburićevu izjavu što se tiče Dide (Eugena Kvaternika), pregledao sam brojeve Hrvatske Revije tih godina i naisam niti jednu pronašao u kojima je Dido pisao, jer ih nemam. Ali tada je Dido bio živ (1909-1962) i ako je čitao ovo što je Ustaša Maks (na)pisao, mogao je i imao je priliku sve ovo opovrći. Mo. Otporaš.)* Zahvaljujući tom bolestnom Azevu ustaške revolucije, Ustaštvo je izgubilo svoj jedini vojnički auktoritet, koji je povrh sviju nas bio za čitavu jednu klasu!

Našli smo se još zajedno na Kozari, prije velike ofenzive, kada nam još Vojskovođa nije htio vjerovati, da je Kozara druga Drina, ali iznutra, ona opasnost, o kojoj sam se nekada svađao sa "starima", pa poslije i sa Jurom, koji je vidio rješenje svih problema zatvaranjem Drine.

Jure je pošao iz Dubice i Jasenovca, a ja preko Gradiške i Orahova u jedan divlji nalet, u kojem smo oba skršili zube: on se je vratio s prostrijeljenom kapom i rukavom, a ja sa prostrijeljenom nogom. tada mi je rekao: "Imao si pravo, ona dva topa su tvoja bila..."

Poglavnik je imao slijepu vjeru u Juru i to smo mišljenje svi dijelili. "Dali ćeš primiti mjesto zapovjednika organizatorskog odjela nove velike ustaške koncentracije"? - pita me Jure! - "Da, Laslo, zašto to treba i pitati". Moškov, Sertić, Bego i 99 posto svih ustaških zapovjednika nadali smo se, da će Jure spasiti Hrvatsku i provesti mačem u ruci misli Otca Domovine i volju Poglavnika. Slično su mislili i skoro svi Domobrani, posebno mlađi element. Dido bi trebao povijesno odgovarati, jer je tada bio čas i nikada više nije došao, jer je sa ustaškim Krilnikom Jurom

Francetićem nestalo prvog i jedinog zapovjednika, koji je dorastao bio zadaći.

- "Hoćeš mi dati jednu kompletnu bojnu" pitao me je? "Hoću Jure dvije, poruči i bojna kreće na put". I nije poručio, jer je u vršenju svoje svete dužnosti pao pod sjekirama onih, koji su tako dokončali život i drugom velikom ustaši i revolucionarcu u Rakovici. (*General ovdje misli na dra. Eugena Kvaternika Rakovačkog iz 1871. godine, mo.*)

Kada me je Bego pozvao k sebi i kada sam tamo našao Sertića, Moškova, Jucu Rukavinu i druge nijeme i bez riječi, jasno mi je bilo, da se dogodilo nešto velika: Jure se već dva dana nije javio... Poglavniku je desna ruka bila odsječena! Pao je ustaški i vojnički ponos! Prvi i najbolji među nama! Pao je da vječno živi, kao i tisuće vjernih Crnaca.

Ustaša Laslo - S nama je!

Ustaša Maks.

Kraj ovog opisa o Krilniku Juri Francetiću. Otporaš.

20-09-2016 05:03#863

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRIGODOM SMRTI VLADKA MAČEKA - piše general Drinjanin

(Prenosim ovo sa više nepostojećeg portala javno.com. Ovo je jedan od petnaestih (15) nastavaka koje je generala Maks Luburić napisao u novini OBRANA 1965/1966. godine. Ako netko klikne na gore navedeni naslov, po svojoj prilici će se neki link pokazati, te nastojite ga otvoriti za saznati više. U ovim opisima general Luburić opisuje mnoge radnje koje su se zbivale na Janka Pusti. Tako, usporediti ovih reset prijašnjih opisa sa ovim POVODOM ili PRIGODOM SMRTI VLADKA MAČEKA, čitatelj će dobiti skoro potpunu sliku zbivanja na Janka Pustu od dolaska Vjekoslava Luburića koncem 1931. godine pa sve do zatvaranja istoga 1934. Mo. Otporaš.)

Otporaš - 12-5-2009, 14:32

HRVATSKA I USTAŠTVO (22)

" Oni su naši neprijatelji, ali jabuke su njihove " kaže Jure Francetić dvojici ustaša koji su brali komunističke jabuke u knjigi CRNA LEGIJA Jure i Boban.

Kako sam najavio da ću nastaviti sa opisima generala Drinjanina iz 1965. godine povodom smrti Vladka Mačeka koji je umro u Washingtonu 1964. godine. Dakle, evo tih opisa koji počimaju sa Stjepanom Radić.

Piše: general DRINJANIN,

" OBRANA " br. 15-16-17, srpanj,kolovoz, rujana 1964. godine.

PRIGODOM SMRTI VLADKA MAČEKA.

Nekoliko osobnih uspomena na Stjepana Radića, Dr. Vladka Mačeka i Dra. Juru Krnjevića. Radić i Maček su mrtvi. Dr. Juraj Krnjević je živ. Prema tome ovi redci nisu neki nekrolog. Nisam

bio ni njihov prijatelj, ni politički sljedbenik, a nisam ni profesionalni novinar, pa da po kronološkoj dužnosti pišem nekrologe. Htio sam zapravo prigodom smrti Dra. Vladka Mačeka, Predsjednika Hrvatske Seljačke Stranke napisati nekoliko riječi. Zatim sam povezoao neke male uspomene i jedini osobni kontakt sa pokojnim Stjepanom Radićem i tako došao i do nasljednika Radićeva i Mačekova, dra. Juraja Krnjevića. Tako sam odlučio napisati neke male uspomene na svu trojicu, jer su sva trojica jedne politike i predstavljaju jednu nit hrvatskog političkog života. Ta nit se proteže i u budućnost. I meni kao hrvatskom generalu nije svejedno šta će se napisati, reći ili misliti o ovoj trojici ljudi u krugu malih i mladih hrvatskih ljudi, budući boraca za hrvatsku državnost i slobodu. Nije mi niti svejedno šta će, recimo, Dr. Juraj Krnjević, kao hrvatski političar i predsjednik jedne državotvorne stranke, kao sadanji HSS., reći o jednom hrvatskom generalu, koji je za vrijeme rata imao nezahvalnu dužnost, da je morao uhititi i kroz četiri godine rata čuvati Dra. Vladka Mačeka. Stalo mi je i do toga što će misliti mladi hrvatski vojnici o jednom generalu, koji je bio tamničarom Dru. Vladku Mačeku.

Više je hrvatskih, srpskih, komunističkih a i stranih novina pisalo o činjenici, da je Dr. Vladko Maček bio zatočen u Jasenovcu, a narodni zastupnik HSS-a Dr. Ivan Pernar u jednom članku insinuira čak i to, da je Maček umro od posljedica svog zatočenja. Svakako će se meni nastojati prositi uloga tamničara, koji je zatvorio, zatočio i bdio nad životom čovjeka, kojega je nekada hrvatski narod smatrao svojim vođom i kojega još uvijek mnogi i mrtva slijede, njega, njegove ideje, njegovu stranku i njegova nasljednika, slično kao što se je događalo sa idejama, osobom i organizacijom Dra. Ante Pavelića, Poglavnika Ustaškog Pokreta.

Naprma ulozi tamničara, koja je djelomično istinita, stoji i druga strana a to je, da sam u četiri navrata spasio Dra. Vladka Mačeka od gorega zla, a to je, da ga na jedan ili drugi način otmu ljudi Njemačkog Abwehra (obavještajna služba njemačkog Wermachta), da ga ubiju neodgovorne ustaše na svoj račun, da ga otmu partizani i odvedu u šumu (kao sto su Tina Ujevica, moja opaska, Otporaš), gdje bi ga kako se reklo "vodali po šumi kao medvjeda na lancu" i da ga otme jedna grupa problematičnih pristaša, koji su gajili nadu, da bi pomoću zapadnih saveznika i domobranstava preuzeli vlast u ime Dra. Mačeka.

Stoji, djelomično činjenica, da sam prema nalogu starijih uhitio Dra. Vladka Mačeka, i kako je on sam kao čovjek duhovit i vesele ćudi rekao, nosao kao mačka mačića s jednog mjesta na drugo, ne zato da ga mučimo i ubijemo, nego zato, da ga spasimo od gorega zla: da padne u ruke Nijemaca, četnika, partizana ili neodgovornih elemenata. Na kraju on je sam tražio pojačanje svoje straže, jer mu je ona bila najjača garancija i jer je zaista bio uvjeren, da mu ustaška Hrvatska ne će oduzeti život. Od onoga časa kada sam ga morao uhititi do onoga časa, kada se je sa Poglavnikom prijateljski šalio na Tuškancu i pita Poglavnika: "zakaj si me zaprl", prošlo je mnogo toga, što bi Dr. Pernar morao znati, a da bi danas, nakon smrti Dra. Mačeka samo tako olako rekao, da je isti u dubokoj starosti umro od posljedica svoga tamnovanja u Jasenovcu. Istina je drugačija, i istu ćemo iznijeti. Tu je obitelj dra. Mačeka, kao i mnogobrojni preživjeli svjedoci događaja, koji će mnogo toga moći potvrditi.

Rekli smo da ćemo reći istinu. To ne znači da ćemo pisati "lijepo" ili "ružno", nego da ćemo reći istinu. Naravno uvijek imajući u vidu, da hrvatske borce interesira ono bitno, što je vrijedno zabilježiti za hrvatsku povijest, dočim male, ljudske stvari i stvarčice, treba velikodušno zaboraviti. Nije to prema onoj, da o mrtvima treba pisati (iako na to mislimo) dobro ili ništa, nego se radi o tome da se kaže istina, gola, metafizička istina, a da se nikoga ne uvrijedi (po svoj prilici vrijeđa, moja opaska), njega, niti njegove ideje. Zapravo povijest jednog političkog čovjeka se može pisati tek nakon njegove smrti. Ono za života je sve politika. Nakon smrti ostaje na jednoj strani hrpa kostiju, kojima se ne smije osvećivati, a sa druge strane ostaje duh i djela, a o ovima ne možemo suditi mi, koji smo bili politički protivnici osobe, ideja i organizacije Dra. Vladka Mačeka. Sud će donositi narod, povijest i u zadnjoj istanci Bog.

Ja nisam bio kao dijete pristaša Radića, kao hrvatski revolucionarac i ustaški borac nisam bio pristaša Mačeka i danas kao hrv. general nisam pristaša one stranke, kojoj stoji na čelu Dr. Juraj Krnjević. Prema tome ne mogu niti očekivati od te stranke i njenih ljudi niti neke svjedodžbe rodoljublja, niti tražim hladovinu pod debelim stablom političkog oportunitizma. Nisu mi takove svjedodžbe dali ni stranka ni ljudi, koje sam kroz djetinstvo, mladenačko i zrelo muževno doba slijedio, pa zašto bih to očekivao od onih, koje sam politički pobijao i kao predstavnik vlasti progonio.

Idući nastavak "CROATIAN GANDI"

Godine 1934, 28 rujna - Ubijen je u Karlovim Varima (Česka) ustaški krilnik Stjepan Dujic.

Objavljeno: 12.05.2009. u 16:43h

Broj otvaranja uratka - Prvih 24h: 1221

Ukupno: 1221

broken, 12.05.2009 18:56 h

broken, 12.05.18:56h

Da, prema nekim izvorima Maček je bio zatočen između ostaloga i u stanu Vjekoslava Luburića, smatram da ga je ustaška Hrvatska htjela zaista i za stvarno likvidirati, da bi to učinili odmah i bez velike pompe, ne bi se čekalo i odugovlačilo. Kao što ni ustaše ni komunisti nisu imali razloga voljeti Kraljevinu Jugoslaviju, tako isto ni HSS-ovci i emigranti nisu imali razloga voljeti Titovu Jugoslaviju, iako su se razlikovali u ideji, ponajprije u svom državotvorstvu.

Domobran 12.05.2009 21:59 h

Ne bih želio izlićati pred rudo, kako se to kod nas kaže za one koji se prerano požure za nešto. Samo pratite sljedeće opise i sve će svima biti jasno; kako je došlo i zašto je došlo do Jasenovca i dali je Jasenovac postojao onakav i bio onakav kakvog ga je hrvatska neprijateljska promidžbena mašinerija prikazala. Od prvog pa do zadnjega opisa treba pomno pratiti, bilješke uzimati, i na koncu otkriti tu zagonetku o Jasenovcu da je Jasenovac bio i ostao kao mjesto, grad, naselje Jasenovac, a ne kao neko poprište egzekucija.

Gracena13

12.05.2009 22:55 h

citat:

Oni su naši neprijatelji, ali jabuke su njihove " Jure Francetic dvojici ustaša koji su brali komunističke jabuke ...

Razborit zaključak.

Točno da je Jasenovac bio i ostao kao mjesto. No, ne može se zanemariti činjenica da je u logoru počinjen zločin nad većim brojem nedužnih ljudskih bića za vrijeme vladavine NDH, i po prispjeću u nadležnost partizanskih jedinica nakon sloma države NDH-a. I jedni i drugi su u logoru spomenutom izvršavali neprilična djela. Poželjno je da se konačno omogući povjesničarima da na temelju vjerodostojnih dokaza donesu točnu procjenu o broju žrtava . I ne isključivo samo jedne, nego i druge strane. Nepristrani.

gracena13

Domobran

13.05.2009 01:46 h

Ne ulazeći u istinitost ili ne istinitost svega što se je do sada reklo o Jasenovcu, a reklo se je toga dosta. Sa sigurnošću se može reći da se do sada ništa rečenog nije iznijelo ni sa jedne ni sa druge strane o Jasenovcu što je rekao ili napisao hrvatski general Drinjanin, Vjekoslav Maks Luburić. Zato se treba pomno pratiti sljedeća opisivanja "Hrvatska i Ustaštvo" koje će vjerno, istinito i točno donositi i iznositi ono što je general Drinjanin pisao povodom smrti dr. Vladka Mačeka 1964. godine. Gracena, ta opisivanja su vrlo važna i sa povijesne i sa ideološke, tj. ustaške strane. Zašto? zato što ih je pisao glavom i petom Maks Luburić, taj isti Maks Luburic kojemu se svi zli Jasenovca pripisuju.

09-2016 03:09#864

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ZAVRŠNA RIJEČ ANTE LJUBASA NA SUDU U NEW YORK-u, srijeda 30 lipnja 1982. (dio 1)

*(Na stranicama ovog Forumu i na zahtjev nekih mojih prijatelja, pa i onih koji se ne smatraju mojim prijateljima, ali bi svakako željeli znati kako je i zašto došlo do njujorškog procesa **Hrvatskoj Desetorki (10)**, članovima Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO.; počet ću iznositi **SUDSKE ZAPISNIKE OVE HRVATSKE DESETORKE**. Zapisnik ili zapisnici neće biti kronološki opisivani, ali ću zato donositi sve moguće izvore, kako ne bi došlo do neke zabune. Ja sam bio taj koji sam od prvog dana kada sam ušao u utorak 16 veljače 1982. godine u jednu veliku i prostranu sudsku dvoranu, odmah odlučio voditi jednu vrstu zapisnika ili dnevnika.*

Kao povijesni dio ovog suda za hrvatski narod, nastojat ću opisati izgled sudske dvorane:

*Ulazi se na dupla vrata. Vrata su bila na polovini dvorane, tj. zida. Na lijevu i na desnu stranu poredane su klupe na koja su mogla sjesti desetak osoba. Sredinom je bio prolaz širok metar i nešto, kojim se je išlo do mjesta sudije. Bilo je nekih desetak redova klupa. Pred zadnjim redom je bio jedna drveni zid, ograda, visine nekih metar i 20 cm., što je bio znak da nitko ne može proći dalje od te ograde. Tu na dnu tog prolaza je bila kapija kroz koju su mogli proći do sudnice samo Sudac, sudsko osoblje, tužitelji, porota, sudski zapisničar, FBI, dvojica tumači, **optužena hrvatska (10) desetorka**, njihovi odvjetnici. Porota je bila na desnu stranu i sastojala se je od 12 porotnika, u dva reda po šest, i zadnji red od šest kao pomoćnici. Na desnu stranu za jednu stepenicu se diže je stolica za svjedočenje. Pred svjedokom je stol i mikrofon da ga se bolje čuje kada govori. Pred svjedočanskom klupom je stol za javnog tužitelja odakle on govori i optužuje. Na desnu strana svjedoka je Sudac koji vedri i oblači. Nadam se da sam prikazao položaj sudske dvorane najbolje kako sam znao.*

U sažetim crticama sam zapisivao svakog svjedoka, ime i prezime, što je i o čemu je svjedočio/govorio, koliko dugo, itd. Imam nekoliko tih teka ispisanih. jedne prilike sudac Constance Motley me je pozvala preko mojeg odvjetnika Dennis-a Roberts-a da joj pokažem šta sve pišem. kada sam joj rekao da ja sve ovo pišem za našu hrvatsku povijest, jer za mene je ovaj proces povijesnog značenja, te da ću ja jednog dana o ovome pisati. Kada joj je moj odvjetnik sve lijepo pojasnio, odobrila je moje pisanje, tako da nikada više nisam bio ometan mojim pisanjem.

*Prenosim iz Hrvatskog Tjednika iz Australije, br. 244 od 27 srpnja 1982., strana 6 završnu riječ Ante Ljubasa na engleskom jeziku. Kako sam bio jedan od te **HRVATSKE DESETORKE (10)** na njujorškom sudu od prvog do zadnjeg dana, mnoge su mi stvari poznate, a i zapisnik sam su sažetom smislu vodio. Sud u New York-u toj **Hrvatskoj Desetorki (10)** je počeo u u utorak 16 veljače 1982. a završio u subotu 15 svibnja 1982. Taj dan sud je pronašao šestoricu Hrvata krivima a četvoricu je oslobodio svih optužbi. Šest optuženih Hrvata: Ante Ljubas, Mile Markić, Milan Bagarić, (iz Chicaga) Ranko Primorac, (Los Angeles) Vinko Logarušić, (Cleveland) i Drago Sudar (Toronto, Kanada) su pronađeni krivima i dobili 180 godina zatvora **SAMO I JEDINO ZATO ŠTO SU NEIZMJERNO VOLJELI HRVATSKU**. Sud je taj dan - 15 svibnja - zakazao za 30 lipnja 1982. godine sastanak svih odvjetnika, optuženika za izricanje kazne. Sudnica je bila dupkom puna Hrvata iz njujorške zasebine. Ja sam za taj dan došao iz San Francisca u New York na sud kako bih mogao dijeliti i tugu i veselje mojih suboraca, koje skoro nikada više nisam imao priliku vidjeti.*

*Kako sam već rekao da je sudnica bila dupkom puna, ponajviše Hrvata a bilo je i novinara i raznih izvjestitelja sa kamerama za razne izvjestiteljske mreže. Sudija, žena, Constance Motley je pred sobom na stolu imala šest (6) ovećih žutih omotnica. Uzme prvu omotnicu na kojoj je ime optuženika, prozove ga i dadne mu priliku da sada može u svoju korist i svoj obranu reći što god hoće. Tako se je to redalo do zadnjeg Vinka Logarušića. Sudac Constance Motley je rekla Vinku Logarušiću da može reći sada sve što želi u svoju korist. Vinko ju je samo zapitao: **Slavni sude hoće li moj govor utjecati na moju već pripremljenu osudu ili ne**. Sudac Constance Motley je s ponosom dogovorila **DA NE**. Onda je Vinko Logarušić njoj odgovorio: **DA ON U TOM SLUČAJU NEMA ŠTA REĆI**. Na shako i pojedinačno izricanje osude i dugogodišnje robije, nas nekoliko Hrvata u sudnicu počeli smo gangu pjevati. Tek tada su se kamere počele prema nama "gangarima" okrećati, našto je sudija bila ogorčena i sudskim auktoritetom nam zabranila pjevanje i bilo kakav između nas razgovor.*

Sada prepisujem u cijelosti završnu riječ Ante Ljubasa. Mogao bih ja to prevesti i na hrvatski, ali za sada neću. Neću zato što bih želio da i moja djeca, moji prijatelji i njihovi prijatelji ovo pročitaju na engleskom i da se tako upoznaju kako su i zašto Hrvati dobili 180 godine robije u slobodoljubljivoj zemlji Americi. Poslije ovoga ću iznijeti i završnu riječ drugog optuženog Ranka Pimorca. Mile Boban, Otporaš.)

FINAL WORD OF ANTE LJUBAS IN NEW YORK COURT

30. 6. 1982.

Your Honour!

My address to the court will be made up of facts which the indictment, and the United States Attorney failed to mention. Eight years before his death the French philosopher Rousseau put forward his definition of **Justice**; that one man may receive a gold medal and the other the death penalty for the same actions.

In 1980. the German news-magazine "Der Spiegel" carried a report of its interview with Lybian President Kaddafi touched upon the same issue. Kaddafi replied to a question concerning the assassination of Lybian dissidents in exile by referring to the assassinations carried out by Yugoslavia's UDBA agents in Germany and United States. Those who would even dare to express vocal opposition to the regime of terror that controls my country Croatia, were targets. Personal friends of my one, boyhood companions, were singled out and cruelly cut down.

America did not cry stop! Nor did the United States Attorney who paraded various fitness' before this court. No! As Kaddafi correctly indicated, Tito's reputation in the West did not suffer. Because at the time in question, it suited sections of United States Government to cozy up to Tito. It is as a result of such political manipulations that I am before this court today.

I stand here innocent of wrongdoing. I know deep in my heart, deep in my conscience that I have done no wrong. Croatian Cardinal Stepinac was judged as a traitor by the Yugoslavian regime; denounced as a "terrorist to the highest degree". Many good and loyal communists come forward and revealed to the court his traitorous plots against the State and his people. Well, the court assured the safety of the "people" by convicting this criminal Cardinal and placed him in remote confinement, where his "terrorism" could not continue. The court sang out its mercy by sentencing Cardinal Stepinac to only sixteen years of imprisonment. It proclaimed its magnanimity by indicating how in other countries the Cardinal would have been executed immediately. The three most prominent Cardinals in the Eastern Block: Polish Cardinal Wisniewski, Hungarian Cardinal Mindszenty, and Croatian Cardinal Stepinac, during the 1950s were all sentenced to long terms of imprisonment for their terroristic and treasonable activities: loving their countries and freedom. Their convictions were assured by perjured testimony. My conviction has been produced by similar means, and for similar reasons.

No, Your Honour! Truth and love of liberty does not change. Political alliances do. Politicians make strange bedfellows, and it is because of such an alliance that I have been placed before this court, to face charges.

In recent years 56 Croatian dissidents have been murdered by UDBA throughout the so called Democratic countries of the West, some of those seats have taken place here in the United States. But not one assassin has been brought before an American Court. Ask yourself why! Is it because the United States investigative agencies are unaware of the perpetrators? Or, is it because America is attempting to woo Yugoslavia to some degree from under Soviet influence?

I do not ask this question in a flippant way. I humbly search for a true answer. I ask this question out of a feeling of a great wrong having been committed in this-court-room, under the flags which hung when I took the Oath of Allegiance. For, this Court, in the name of American people, has found us guilty, and I know that this decision is wrong. We have been convicted not by the testimony of innocent and impartial witnesses, but by the perjured testimony of a self confessed murderer, and other people who have admitted to terrible crimes. We have been accused of false charges, and convicted with false evidence, of the very crimes carried out by those who accused us and bore witness against us.

When I took my oath of allegiance to become an American citizen I walked away from that ceremony feeling that I had a wonderful opportunity - and responsibility - in front of me; that of upholding the constitution of the United States to the letter. I was jubilant and excited for I felt as if I had achieved a marvelous dream; that of becoming a citizen in a true democracy.

When I made the journey from Europe to this country, my mind was still vibrating from the horrors of WWII and the experience by my own family at the reemergence of Yugoslavia. I did not come to this country out of any sense of adventure, or to seek any great wealth. I choose to come to the USA to experience for myself the meaning of freedom, democracy and equal rights. I was fully prepared to uphold my oath of allegiance I made to this country. I have kept my promise to America and her people. Why has Amerika broken her promise to me, and found me guilty of a crime which I have not committed?

Nastavlja se.

02-10-2016 22:07#865

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

LANAC UDB-*inih* ZLOČINA SE NASTAVLJA - HRVATSKA DRŽAVA br. 171-172, 1969., piše: Željko Bebek, (1)

(Donosim ovdje opis Željka Bebeka o pogibiji generala Maksa Luburića 20 travnja 1969. god. kojeg je on poslao dru. Branku Jeliću da ga uvrsti u njegovu novinu HRVATSKA DRŽAVA. Dr. Jelić je uvrstio taj članak Željka Bebeka u br. 171-172 HRVATSKE DRŽAVE za svibanj 1969. na stranici 7. Knjiga dra. Miljenka Dabe Peranića "POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA" i ovaj članak Željka Bebeka bi mogli uveliko poslužiti svim onima koji se budu bavili u pronalasku urote u ubojstvu generala Maksa Luburića. Za podsjetiti je da je Željko Bebek bio prvi i glavni urednik novine OBRANA kojeg je prvi br. izišao na Novu Godinu 1963. Prepisivajući ovaj članak iz novine HRVATSKA DRŽAVA i ako se potreba ukaže da se poslužim nekim citatima iz spomenute knjige, to ću učiniti. Poradi dužine ovog članka iznijeti ću ga u nastavcima. Otporaš.)

LANAC UDBI-*nih* ZLOČINA SE NASTAVLJA

LUBURIĆEV SURADNIK ŽELJKO BEBEK O UMRORSTVU U CARCAGENTE

U ponedjeljak, 21. travnja oko 16 sati, netko je snažno pokucao na moja vrata. Iznenadio sam se posjeti trojice nepoznatih ljudi i već htio zatvoriti, kad mi jedan od njih pokaza iskaznicu inspektora tajnog redarstva. U prvi čas sam pomislio, da nešto nije u redu s mojim boravkom. Ili je netko iskoristio ovdašnje političko stanje i lažno me optužio? - *(Lažno optužiti ZAŠTO!!!???. Jer dok je Željko Bebek ovaj članak pisao za poslati u novinu HRVATSKA DRŽAVA, mnogi još Hrvati nisu ni znala za gnjusno umorstva generala Luburića. Ja bar tako mislim. MO.)* pitao sam se. A onda je, nakon običajnih upita i odgovora u ovakvim prilikama, dalo objašnjenje iz inspektorovih usta. Kao tuš hladne vode! "General Luburić je ubijen u Carcagentu!"

KAKO SE JE ČIN DOGODIO?

U nedjelju, 20. travnja, u generalovoj kući bile su samo tri osobe: pokojnik, njegov stariji sin Domagoj i Lija Stanić. Oko 9 sati Luburić je poslao sina, da mu kupi novine. Izgleda, da je dečko prisustvovao Sv. Misi, jer se vratio oko 10 sati, dao ocu novine i otišao se igrati sa svojim vršnjacima, dok su general i Stanić ostali spremati ručak. Kad se ponovno vratio oko 12 sati, u kući je bio samo Ilija. Na Domagojovo pitanje za ova, ovaj je odgovorio da je naglo taksijem otputovao u Benidrom (turističko mjesto na sredozemnoj obali) i da se neće vratiti za nekoliko dana. Mali nije ništa posumnjao. *(U ovom opisu Ž. Bebeka i o ovoj stvari ima nejednakosti koje se mogu naći u spomenutoj knjizi Dabe Peranića na str. 30/31, mo)*

Ilija je dokrajčio spremanje ručka i već počeo postavljati stol. Tada je netko pozvonio. Bio je to Slavko Logarić, veliki prijatelj i bivši vojnik generalov, koji živi u obližnjem mjestu. *(U spomenutoj knjizi Dabe Peranića Slavko Logarić je pozvonio na vrata točno u 13:25 mn., st.31, mo.)* Stanić mu je ponovio priču (Interesantno je da je za Ž. Bebeka ta **laž Ilije Stanića da je general s taksijem otputovao u Benidrom** je samo jedna obična "**pričica**", mo. Otporaš.) o Benidromu i pozvao ga na ručak. Sva trojica su jeli skupa i razgovarali o svakidašnjim stvarima. Kasnije su uključili gramofon s hrvatskim pločama. Oko 14 sati Ilija je otišao s obrazloženjem, da ima posla. Drugi su znali da ima zaručnicu i tako su razumjeli žurbu. Malo zatim otišao je i Logarić svojoj kući. Sve je izgledalo normalno. A za čitavo to vrijeme general Luburić ležao je mrtav pod krevetom, samo nekoliko metara daleko od blagavaonice. *(U spomenutoj knjizi dra. Peranića ima na st.30 skica, tj. crtež rasporeda soba. Počevši s lijeva na desno je kuhinja, zatim spremište, dnevna soba, spavao na, tj. spavaća soba gdje je general spava i gdje se je pod krevetom pronašlo generalovo mrtvo tijelo, zatim nužnik, soba pa još jedna soba. U svojoj knjizi dr. Peranić opisiva razgovor i razgovore s*

Slavkom Logarićem koji je rekao dru. Peraniću da je ostavio cedulju i metnuo na stol pod pepeljaru, da bi ju general primijetio kada se "**povrati**", st.31. Sada se postavlja jedno pitanje: Kako to da Ž. Bebek opisuje u detalje pripremanje ručka, odlazak i dolazak Domagoja sa kupnje novina, dolazak i odlazak S. Logarića i Ilije Stanića, a zna se da on tu nije bio? Što o tome piše dr. Peranić u svojoj knjizi je razumljivo, jer mu je to sve osobno pričao i ispričao Slavko Logarić. Tko je to sve (is)pričao Ž. Bebeku, to samo on zna? Mo. Otporaš.)

Te noći Domagoj je sam spavao u kući. Barem je tako mislio. (U susjednoj sobi nalazio se njegov otac - mrtav!)

Nastavlja se.

03-10-2016 13:38#866

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

LANAC UDB-inih ZLOČINA SE NASTAVLJA - HRVATSKA DRŽAVA br. 171-172, 1969., piše: Željko Bebek (2) piše

Ujutro se ustao dosta, na brzinu nešto doručkovao i otišao u školu. Kad su malo kasnije došli radnici tiskare, Španjolci, začudili su se da im nitko ne otvara. Ali jedan od njih imao je ključ i tako su ušli. Vele, da su na strop tiskare primijetili krv. Čak se priča, da je bilo krvi i na strojevima, što je nevjerojatno. Naime, pod je cementni, krv se prirodno grušala nakon kratkog vremena i nikako nije mogla stići u donju prostoriju. Izgleda prirodnije, da su ga nešto trebali i zato se je jedan od njih popeo na kat, da ga potraži. Skoro izvan sebe pojurio je do prve redarstvene postaje. *(Bilo bi za hrvatske povjesničare zanimljivo znati tko je i kada ove podatke dao Željku Bebeku. Znamo iz prve rečenice ovog Željko opisa da je španjolsko redarstvo kod njega došlo oko 16 sati u ponedjeljak 21 travnja. Znamo i to da su španjolske vlasti zaključale kuću, pristupa nije bilo k njoj, i sl...Nadati se je da će Željko Bebek u svojim uspomenuama mnoge nama još uvijek nepoznate detalje ovog slučaja iznijeti jer je bilo generalov prijatelj i suradnik. Mo.)*

AUTOPSIJA I REKONSTRUKCIJA DOGAĐAJA

Dok su redarstveni samovozi jurili na sve strane i zvonili brzoglasni, sudska komisija je užurbano radila u generalovoj kući. Nije joj bilo teško rekonstruirati događaj, koji se odigrao ovako:

Nakon Domagojeva izlaska, general je nešto radio u kuhinji; vjerojatno pripremao ručak. Ubojica mu se približio s leđa i snažno ga udario u zatiljak nekom željeznom šipkom. Napadnuti je pao naprijed i lupio glavom o štednjak, od čega je zadobio veliku rani na čelu. Tada mu je ubojica zadao još tri uboda velikim kuhinjskim nožem u vrat. Zamotao je mrtvacu u prozorski zastor i odvuкао ga u prvu sobu, uguravši ga pod krevet. Zatim je brzo oprao tragove krvi, nož i odjeću te mirno nastavio pripremati ručak. Što se kasnije dogodilo već smo spomenuli naprijed. *(Svakako bi trebalo s ovim iskazom Ž. Bebeka usporediti video kasete iskaz Ilije Stanića bosansko/hercegovačkoj Udbi od 29 i 30 travnja 1969., dakle samo 9 i 10 dana poslije ubojstva generala Luburića. Ovaj članak Ž. Bebeka, spomenuta knjiga dra. Peranića i spomenuti video iskaz Ilije Stanića bi mogli dati povjesničarima odskočnu dasku u svakom istraživanju ubojstva generala Drinjanina. Mo.)*

Liječnik je ustanovio, da Luburić nije umro odmah, nego tek nakon dva sata smrtne agonije.

Ubojstvo se dogodilo između 10 i pol i 11 sati. Dakle, još je bio živ dok su ostali ručali. Možda je čak čuo melodične zvuke "Kafu mi, draga, ispeci" prije, nego je konačno ispustio dušu.

NA TRAGU UBOJICE

Sumnja je odmah pala na Stanića, jer se je jedino on nalazio u kući za vrijeme zločina. Zato je redarstvo usredotočilo istragu u tom pravcu. U njegovu stanu, nedaleko od tiskare, pronađene su još* mokre hlače, s koji je prethodno bila oprana krv. Ali ubojica je već bio nestao.

Nije bilo teško ustanoviti, da je u nedjelju oko 14 sati i 15 minuta došao taksijem u Valenciju. Ali tu mu se je izgubio trag, te je potjera otežala. Prirodno je bilo pretpostaviti, da je okrenuo prema francuskoj granici. Međutim, u ponedjeljak su pristala dva jugoslavenska broda u Valencijskoj luci; "Jugoslavija" i "Solun". Dali su došli po ubojicu? Ako je istina - zašto dva, a ne jedan? Čak se je počelo pričati, da je viđena jedna brza barka kako juri prema njima. Zato su brodovi pretraženi, ali bez uspjeha. Da li su ti brodovi došli baš zato, da potjeru navedu na lažni trag ili slučajno? To je još nepoznato i u ovom času manje važno. Činjenica je, da su vlasti konačno okrenule na pravi put: prema granici.

I tek u utorak su saznale, da je Stanić u Valenciji uzeo drugi taksi i uputio se prema Barceloni. Tamo je stigao točno u 20 i 5 minuta, a u 20 i 15 kreće jedan flak za Francusku. Sve se rasvijetlilo. nažalost! Od ovog bijega iz Carcagente do otkrića zločina ubojica je imao dosta vremena da stigne do Pariza, a ne samo prijeđe granicu.

TKO JE ILIJA STANIĆ?

Došao je u Francusku sredinom 1967. iz Njemačke. Najprije se utekao pod okrilje fra. Branka Marića u Madridu rekavši, da ga pro gone njemačke vlasti radio neke tučnjave, u kojoj je ranio jednog Nijemca. Ovaj ga je uputio generalu Luburiću, gdje je jedino mogao imati zaposlenje. Tu je i ostao. Rodom je iz jednog sela u blizini Konjica. Otac mu je bio istaknuti hrvatski borac, koji je nastavio ratovati 7 godina nakon pada NDH kao pripadnik ilegalne skupine Arapovića i drugova. Poginuo je 1952. u bijegu pred srbo-komunističkim vlastima, kad su izdajom bili otkriveni i opkoljeni. I sam Ilija je bio 3 godine u zatvoru, premda tek sada ima 24 godine. *(Od kada je izišla na javnost video kaseta izjava Ilije Stanića bosansko/hercegovačkoj Udbi od 29 i 30 travnja 1969. i pismo Josipa Perkovića iz hrvatskog poslanstva iz Budimpešte 1992. godine, kojeg je pisao "svojim kolegama u Beograd", sada se zna da je Ilija Stanić bio doušnik i plaćenik Udbe, da je bio uličar i da nije bio na Golom otoku kako je tvrdio. Bio je u zatvoru u Sarajevu zbog provala i krađa. Mo.)*

Sve mu je to služilo kao izvrsna iskaznica kod bivšeg generala, *(titula uvijek ostaje TITULA bio čovjek živ ili mrtav, mo.)* koji je čak tvrdio, da je osobno poznao starog Stanića. Istina - ili je to govorio samo zato, da u vlastitoj podsvijesti otkloni svaku sumnju? Nikad se neće saznati, jer je tajna otišla sa njim u grob. Ali je činjenica, da su u skladu i potpunom povjerenju proveli oko godinu dana pod zajedničkim krovom, blagujući za istim stolom. Ilija je poslušno radio sve poslove u tiskari. Vani ga je Luburić čak predstavljao kao svog bratića. Dok se jednog dana nije dogodio malo čudan lom.

Nastavlja se.

<http://otporas.com/pismo-dra-m...> <http://otporas.com/tko-su-bili...>
<http://otporas.com/remek-djelo...> <http://otporas.com/zapisnici-s...>

04-10-2016 00:03#867

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

LANAC UDB-inih ZLOČINA SE NASTAVLJA - HRVATSKA DRŽAVA br. 171-172, 1969.,
piše: Željko Bebek (3)

ILIJA ISTJERAN JER JE PLJUSNUO LUBURIĆEVO KĆER

Mislim da je bio konac kolovoza ili početak rujna prošle godine. Za vrijeme jedno generalova odsustva Ilija i dvanaestogodišnja Drina (Drina je rođena 26 veljače 1956., mo.) su nešto raspravljali. Izgleda da je došlo i do oštrijih riječi., jer ju je Stanić pljusnuo. Kad je to general saznao od sluškinje, dao je svom štićeniku nešto novca i pokazao mu vrata. "Na stranu naši nacionalni osjećaji i politika, ali ne mogu dopustiti da netko tuče moje dijete u mojoj vlastitoj kući" - rekao mi je dosta kasnije Maks, komentirajući događaj i svoju odluku. *(Ne znam šta bih rekao na ovaj citat Željka Bebeka. Prvo treba ispitati i točno saznati dužinu tog vremena "...rekao mi je dosta kasnije..." Drugo treba se uzeti u obzir da je Ilija tada radio u tiskari DRINAPRESS i da je kad-kada i po potrebi radi pripremanja svoje knjige JEDAN NAROD U OPASNOSTI za tisak, Željko tu dolazio, i treće može se saznati iz Maksovih pisama Dabi Peraniću da Maks nije imao previše povjerenja u Željka. Tako Dabo iznosi u svojoj knjizi POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA na st. 46 kako mu je general pisao 27 prosinca 1963. da je Željki da "pakrački dekret", što znači da ga je otjerao s posla početkom siječnja 1964. godine. U knjizi PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA general je više puta spominjao Željka Bebeka, tako da u jednom pismu piše dru. Peraniću da više sumnja u Bebeka nego u Stanića. A dr. Peranić u svojoj gore spomenutoj knjizi piše na strni 204: "...Vidjeli smo mišljenje Generalovo o Staniću u slučaju dvije željezne mote koje je General našao u svom stanu par mjeseci prije svoje pogibije: General je sumnjao na Bebeka, a ne na Stanića..." Mo. Otporaš.)*

Krajem prošle godine čuo sam i dvije međusobno protuslovne teorije zainteresiranih. *(Dvoje zainteresiranih u ovom slučaju su svakako od 12 i pol godina dijevojčica Drina Luburić i 24 godine Ilija Stanić. Mo.)* Dali je Stanić udario curicu zato što mu je ona odbila ženidbenu ponudu "jer da je obična ništarija", kako je tvrdio general, *(Nešto se ovdje ne poklapa. General tu nije bio, a tvrdio je general, kako Željko Bebek kaže da je Ilija udario Drinu "jer da je obična ništarija", i na kraju da je Ilija rekao "...da o ženidbi nije bilo ni govora..." mo.)* je ili zato, što je Drina u običnom razgovoru nazvala "ništarijama sve Hrvate", a da o ženidbi nije bilo ni govora, kako je pričao Stanić. *(Bilo kako mu drago, netko je za nečije račune u ovom članku izmislio priču o ženidbenoj ponudi. Mo. Otporaš.)* Važno je samo to, da je on curicu zaista udario i da je izgon uslijedio iz osobnih, obiteljskih, a ne političkih razloga.

ODLAZI U INOZEMSTVO I PONOVRNO SE VRAĆA

Opet se je obratio fra. Branku, koji mu je uredio putnicu i dao mu još novca. Od kad je tada prešao španjolsko-francusku granicu, nitko ne zna gdje je sve bio. Kad sam početkom listopada prošao kroz Pariz, bio je u kući dra. Peranića. Susret je bio toliko kratak, da sam ga kasnije zaboravio. *(Ali zato dr. Peranić nije zaboravio taj susret, pa u svojoj spomenutoj knjizi na strani 45 i 46 piše: "...Upravo smo završili s večerom. Za stolom se nisam mogao sabrati...Razmišljao sam dali je Stanić upleten u aferu protiv mene ili nekog drugog? Pomislio sam opet na njegova prijatelja "s autom". "On bi mi otvorio oči" "...Nisam trebao dugo čekati na odgovor. Netko pokuca na vrata ... Ne znam već tko je otvorio vrata na kojima je stajao - Željko Bebek. Dok smo se pozdravljali logika je radila..." Strana 46: "Bilo je to 5 listopada, prvu subotu poslije Stanićeva nestanka." Pročitati spomenutu knjigu dra. Peranića taj "s autom" je bio Željko Bebek, koji je nenadano došao u stan dra. Peranića a da ova za taj dolazak nije ni znao. Mo.)* Stvarno sam ga upoznao (Iliju Stanića, mo.) tek sredinom istog mjeseca kad se vratio u Valenciju i molio generala, da ga ponovno prime u kuću, jer da mu u Njemačkoj i Francuskoj nisu dali boravak. (Ovo ne odgovara istini. Prvo Dabo Peranić piše u svojoj

spomenutoj knjigi na stran 43 i 44: "26. Rujna, deset dana kasnije, Stanić dolazi k meni u Paris. Trebalo mu je naći stan i posao, te urediti papire na policiji. Smjestio sam ga kod jednog prijatelja, (5) *(Taj br. (5) je tako označen u knjigi. Kada mi je u New Yorku dr. Peranić 20 kolovoza 1978. godine dao rukopis te knjige da pregledam. Tu je bio posebni list od 34 broja koji svaki za sebe pojašnjava svoju ulogu u ovoj knjigi. Tako br. (5) je Vidušin "Freskić", 257 bis, Bld. Jean Jaures, 92 Boulogne-Billancourt. Mo.)* drugi mu tražili posao (6) *(Milan Bagarić, 87 rue Tocqueville, Paris 17e, mo.)* a za legalizaciju sam ga poslao kod Vlč. Ostojića, Upravitelja Hrvatske Katoličke Misije u Paris-u. Kada je pak on odbio, dao sam mu sam garanciju, koja je i danas u njegovom dosjeu, (Prefecture de Police, Paris) Dobio je dozvolu za mjesec dana dok se ne zaposli. Pokazao mi ju je. Otišao je u svoj stan, rekao stanarima da je susreo nekog prijatelja, te nestao - Bog zna gdje..." Tako dr. Peranić piše kada je bio kod njga u Parizu Ilija Stanić, a general piše pismo dru. Peraniću 25 rujna 1968. a deset dana kasnije Ilija dolazi kod Peranića u Paris što je 5 listopada. Mo. Otporaš.)[/COLOR][[/I] I primio ga je , ali ovog puta samo na posao i hranu, dok mu je iznajmio jednu sobu u blizini, "de se prijašnji slučaj ne bi ponovio". *(Mnogi nas smo pročitali Izjavu Ilije Stanića koju je dao bosansko/hercegovačkoj Ubdi 29 i 30 travnja 1969. godine u kojoj Ilija kaže da je direktno iz Pariza došao kod svojeg prijatelja Željka Bebeka u Valenciju i tu bio kod njega dok se generala nije pripremio da se mogu ponovno vratiti. Mo.)*

Baš u to vrijeme počelo tiskanje moje knjige, koju sam osobno uređivao. Kako sam također trebao boraviti u mjestu, general me zamolio, da nađem sobu za dvojicu, kako bi bilo jeftinije. Poslušao sam ga. I od 25 listopada do 28 prosinca dijelio sam prostoriju s budućim ubojicom generala Luburića, a da na to nikada nisam mogao pomisliti. *(Mnogi Hrvati ni za ovo otkriće od 2 mjeseca i tri dana nisu znali. Mo.)*

Nastavlja se.

04-10-2016 14:03#868

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

LANAC UDB-*inih* ZLOČINA SE NASTAVLJA - HRVATSKA DRŽAVA br. 171-172, 1969., piše: Željko Bebek (4)

"DOBAR MLADIĆ"

Sudeći po njegovu ponašanju za čitavo vrijeme našega poznanstva, ne bi trebali ovi navodni znaci. U tiskari je nastavio raditi kao i prije. U međusobnom ophođanju ni jedan od njih nije davao nikakva znaka, da se sjeća prijašnjeg izгона i motiva, koju su ga prouzročili. Čak su se često srdačno šalili. Ni Drina nikad nije spomenula svoju "ženidbenu odbijenicu". *(Jer je nije bilo i nije moglo biti, a što nije bilo o tome se i ne govori, mo.)* A kad je baš u to vrijeme general otpustio *(Može se u knjizi PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA (pro)naći nekoliko pisama gdje general piše Dabi Peraniću baš o toj sluškinji Leonari da će ga napustiti a "...da ćemo dodri Ilija i ja biti sada stopanjice..." ili tako nešto slično, mo.)* staru sluškinju, Ilija se pretvorio u pravu domaćicu. U stan je dolazio sam na spavanje, u to uvijek kasno. Ponekad je izlazio sa svojom zaručnicom *(Tu smo. Ako je Ilija Stanić "pljusnuo" Drinu u početku rujna a sada je početak studenoga, tj. nekih dva mjeseca od "pljuske", onda svi izgledi postaje da je Ilija Stanić već imao "zaručnicu" prije spomenute "pljuske". Mo.)* ili sa prijateljima na ples. Svi su ga smatrali simpatičnim i uljudnim mladićem.

Naši osobni razgovori nisu bili česti. Ja sam bio previše zaokupljen svojom knjigom, a inače sam ga smatrao politički nezrelim. Kad smo to činili, obično smo raspravljali o "Starima i mladima", poglavlju moje knjige, koje mu se neobično sviđalo. Davao je utisak dobra nacionaliste, ali bez vlastitih ideja; čak se nije oduševljavao ni za čije ideje. Objasnjavao sam to bitnošću njegove osobnosti: sin je ubijenog ustaše, odgojen u hrvatskoj obitelji, ali također i na sarajevskim ulicama. K tome je premlad i bez škole (zanatlija). Proveo je tri godine u zatvoru, a da mi nikada nije htio reći zašto. Na svaki moj upit odgovorio je protuupitom: "A što ti misliš?") Sanjao je o povratku doma i o tome volio govoriti. Također o ženama i dobrom životu. "Tipični hrvatski mladić današnjice, proizvod jugoslavenskog komunističkog društva (*ili sarajevskih ulica..., mo.*) - pomišljao sam. U njemu još nije potpuno umrla hrvatska svijest, ali niti izgrađena prava nacionalna ni ljudska osobnost. Sve ovisi od budućeg "tesara", koji će obraditi ovu sirovinu. (*Po svim do sada znanim dokazima, tu "sirovinu" obrađivali su "tesari" u jugoslavenskoj Ambasadi u Parizu. To dokazuje i njegov dolazak u Pariz i tajno skitanje po Parizu. Mo.*) I često sam u duši prokleo one, koji su nas doveli u ovako stanje, kao i one, koji "ne tešu" ovu mladež prema hrvatskom nacionalističkom modelu! jer nema sumnje, da hugo-komunisti ne gube vrijeme.

BEZ PERSPEKTIVE

Što će biti od ovoga i mnogih ovakvih? - pitao sam se često. "Ne znam što da radim" - govorio mi je i on sam. Tvrdio je da nema nikakvih isprava ni novca, a niti se je Luburić o tome brinuo. Odjeće je imao vrlo malo, video sam. U tiskari je zarađivao 200 peseta tjedno, stan i hranu. A radio je mnogo i sve: uvezivao, pisao adrese, išao na poštu, kuhao, ribao, prao, bojio...čak i nedjeljom je morao ostati topiti olovo, dok su drugi mladići šetali i zaručnica ga čekala. (*Ja sam to "...i zaručnica ga čekala..." odgonetnuo i tako razumio da je ta "zaručnica" bila Ilije Stanića zaručnica koja je svojeg dečka Iliju Stanića čekala, i da je Ilija imao ovu zaručnicu prije nego je u početku rujna "pljusno" generalovu kćer Drinu. Mo.*) Pokušavao sam ga hrabriti. Neka se strpi. Jedan revolucionarac mora biti spreman na sve, odreći se sebe...Vidio sam, da nije prihvaćao. Nisam ni očekivao, da prihvati. Lako je savjetovati, ali nije biti strpljiv.

Od kuće su mu pisali često. Tražili su novca. "Lip si nam, Ilko, i sve cure vele, da si lip..." I to ga je mučilo, sigurno. "Oženi se, zaručnica ti je bogata" - savjetovao sam mu (*Nemam na ovo šta nadodati osim reći da je ona "ženidbena ponuda" izmišljena, mo.*) kad smo se vidjeli zadnji put. kao da nije čuo moj savjet, gledajući u daljinu, odgovorio mi je "sasvim treće". "Ma ipak me sve ovo ne zabrinjava mnogo, ali nikad mu (Maksu) ne ću zaboraviti jednu stvar: kad smo jedanput razgovarali o mome ocu, odmahnuo je rukom i rekao, da su ono sve bili ljudi bez iluzija, koji su se ostali boriti u šumama poslije rata. Bilo mi je gore, nego da me je udario nožem u srce." (*O ovome je i Ilija Stanić kasnije pisao u svojim raznim izjavama. Dakle, mogla bi biti istina da je on to pričao Željku Bebeku. Samo bi se sada moglo postaviti pitanje: zašto je Ilija to Željku Bebeku pričao ako je on već znao da će u određeno vrijeme ubiti generala? Dali je Iliji Željko Bebek bio osoba od velikog povjerenja, ili još nešto više!? Mo.*)

Nastavlja se.

05-10-2016 14:38#869

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

LANAC UDB-njih ZLOČINA SE NASTAVLJA - HRVATSKA DRŽAVA br. 171-172, 1969., piše: Željko Bebek (5)**OSVETNIK ILI UDBAŠKI AGENT**

Dok ovo pišem, vjerojatno je već započeo verbalni rat između jugoslavenskog i hrvatskog izbjegličkog tiska. Znam, da su zagrebačke i beogradske novine odmah ustvrdile, da je to "obračun među ustašama". Naši će sigurno jednostavno konstatirati: udbaška posla, da bi zatim posvetili čitave stranice uobičajnim nekrolozima. Bit će i "lovljenja u mutnom". A Istina? Ta skoro nikada nije u ekstremima, nego negdje u sredini.

Već do sada navedene činjenice stvaraju sumnju: da li su ubojicu pokrenuli osobni motivi ili je bio (*on, Ilija Stanić, mo.*) samo izvršitelj UDB-inih naloga? Nema sumnje, da je Stanić prije jedno 4 godine došao u izbjeglištvo s iskrenim namjerama. Njegov identitet, kojim se predstavio generalu Luburiću, istinit je. Dakle, osvetnik?

Ne! Sve se je promijenilo za vrijeme njegova boravka u inozemstvu krajem prošle godine. Tamo se je sastao s jednim svojim starim prijateljem, za kojega sigurno znamo da radi UDB-u. On ga je uvukao u njihove mreže. Kad se je vratio, već je imao zadatak. Dobio je i suradnju. Evo dokaza:

1. Premda prije nikada nije imao novaca i pred nama je i dalje glumio krajnje siromaštvo, kasnije se ustanovilo, da je trošio velike svote i čak uvijek imao dosta stranih deviza: dolara, maraka ...
2. Dan prije zločina naglo je otputovao u Valenciju i još brže se vratio. Nesumnjivo se sastao s nekim, koji su da je donio zapovijed i isprave. Čak su ga neke osobe vidjele u društvu nekog čovjeka trideset i petih godina, vrlo kratke kose, koji je davao jasan utisak stranca. (*Da budem što kraći mojim dopunama, želimo ovdje reći to: da bi za svako istraživanje urote oko ubojstva generala Luburića trebalo uzeti u obzir i: (1) Ilije Stanića izjavu bosansko-hercegovačkoj Udbi od 29 i 30 travnja 1969., (2) knjigu dra. Miljenka Dabe Peranića **POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA** i (3) ovaj članak Željka Bebeka kojeg je on poslao novini DRŽAVA HRVATSKA skoro odmah iza generalova ubojstva. Mo.*)
3. Budući da nije imao nekakvu putnicu, a sam je legalno prešao granicu poslije zločina, nema sumnje, da mu je "netko" na vrijeme donio krivotvorene isprave.

I konačno - znamo sigurno, da je odsjeo u jugoslavenskoj ambasadi u Parizu, jer je od tud čak pisao neka pisma, u kojima stoji i njegovo priznanje, da je ubojstvo izvršio. (*Treba svakako uzeti u obzir i ovaj Ž. Bebeka cijeli paragraf. On piše sa "mi". Tko bi mogli biti ti "mi"? Tko je Ž. Bebeku u tako kratkom roku vremena mogao dati do znanja da je Ilija Stanić odsjeo u jugoslavenskoj ambasadi u Parizu. Dr. Peranić u svojoj spomenutoj knjigi piše na stranicama 175-18 i donosi tri pisma koje je navodno Ilija Stanić pislao Stipi Mikulić u Švedsku, Iliju Vučiću u Njemačku i Dabi Peraniću u Pariz, i da su ta pisma poslana sa pošte Rue de Pyrennes, Paris 20e, 2 svibnja 1969. godine. Ilije Stanića izjava Udbi je od 29 i 30 travnja, dakle 3 do četiri dana prije nego su pisma odaslana spomenutim osobama. Drugim riječima Ilija Stanić nije mogao pisati ta pisma, jer već više nije bio u Parizu. Netko je drugi u ime Ilije Stanića pisao ta pisma i potpisivao se u njegovo ime, tako kako bi se što više moglo zbuniti već zbunjene Hrvate. Pisma su pisana rukom i dr. Peranić analizira pisma i svako slovo, i to donosi sa slikama u spomenutoj knjizi i dolazi do zaključka da taj rukopis nije rukopis Ilije Stanića. Željko Bebek zna za sigurno "**I konačno - znamo za sigurno...**" da je Ilija Stanić u jugoslavenskoj ambasadi u Parizu, jer hotimično ili ne Ž. Bebek sebe ubraja u one "**mi**". Mo.)*

Nastavlja se.

05-10-2016 19:07#870**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

LANAC UDB-inih ZLOČINA SE NASTAVLJA - HRVATSKA DRŽAVA br. 171-172, 1969., piše: Željko Bebek (6)**PRAVI ZLOČINAC JE U BEOGRADU**

Gornje je dostatno za sudske vlasti. Zličinac je otkriven. Jedino manjka uhvatiti ga i suditi prema odnosnom zakonskom članu. Ali za nas Hrvate nacionaliste i prokomuniste polje mora biti šire. Za nas je važniji začetak, nego izvršitelj zločina. Lako ga je otkriti. Stijačić ga je otkrio prije nas, kad je u rujnu prošle godine izjavio u beogradskom "Parlamentu": "Znamo tko su. Uбудuće se ne ćemo štedjeti. Treba ih likvidirati!" I likvidacija uskoro započela u masovnijem obliku. Dvojica u Parizu, dvojica u Trstu, jedan u Frankfurtu, četvorica u Minhenu. Ali sve su to bile "sitne ribe" za UDB-u. Trebalo je beogradskoj čaršiji prinijeti neku značajniju žrtvu. I koja je mogla biti veća od "bauka" Maksa Luburića? Ubojica im je došao kao naručen.

To je nesumnjivo bio pravi uzrok zločina. Svrha je višestruka. Komunistički tisak upravo je bio napao UDB-u zbog nesposobnosti i nesuvremenosti. "Građani" Srbije bili su izgubili svako povjerenje u svoje "organe sigurnosti". Trebalo je učiniti nešto, što bi im vratilo attribute "svemoćnih". Ubijati Maksa! I to u sred Frankove Španjolske! A znali su, da će čak naići na potporu zapadnih "humanist". I zaista, pariške novine "Combat" i "Le Monde" odmah su im izišle u susret, veleći, da je ubijen "hrvatski Eichmann", koji ima na duši 300.000 žrtava. *(Ne treba se čuditi Francuzima i drugima koji tako misle niti ih za njihovo mišljenje treba okrivljivati. Koliko ima Hrvata da i danas koji tako ili slično misle!? Pročitati u ovom istom broju novine Hrvatska Država, strana 3 članak "POVODOMA TRAGIČNE SMRTI V. LUBURIĆA" iz kojeg se mogu izvući ideje sličnog mišljenja. Članak nije potpisan što daje naslutiti da je vlasništvo i mišljenje urednika novine Hrvatska Država, a urednik te novine je bio dr. Branko Jelić. Iz mnogih pisama Maksa Luburića koja se nalaze u knjizi PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA može se zaključiti da dr. Branko Jelić nije bio sklon Maksu Luburiću i njegovim idejama u borbi za Oslobođenje Hrvatske. Čak Maks piše u nekim pismima svojim suradnicima da je dr. Jelić izjavljivao preko njemačke televizije sve najgore o Maksu i da je on ratni zločinac. Možda ću ovaj članak nepotpisani članak staviti ovdje za bolje razumijevanje cijele situacije. Mo. Otporaš.)* Dakle, ne će baš biti "prokomunistički" Zapad, koji će prolijevati suze za hrvatskim žrtvama i osuditi ubojice. Naprotiv!

Kao i uvijek, UDB-a odmah nastoji izvući i drugu korist. Dok vješto prikriva svoje zlodjelo pred stranom javnošću, koja nasjeda, pokušava optužiti iskrene hrvatske rodoljube i tako unijeti pomutnju u naše već i onako mutne redone. Sam Stanić, po njezinu nalogu, već je pisao na sve strane neka "nevina" pisma, gdje optužuje pisca ovih redaka. *(Ovo je po prvi puta da sam bilo gdje čuo ili pročitao da je Ilija Stanić optužio Željka Bebeka. Može to biti, ali fale izvori, jer ovi je članak Željka Bebeka pisan između mjesec i mjesec i pol dana od ubojstva generala Luburića, dakle u vrijeme dok se je Ilija krio i dok za njega nitko nije znao osim njegovih naredbodavaca. Istina da su neki iz jugoslavenske ambasade iz Pariza slali pisma Iliji Vučiću u Njemačku, Stipi Mikuliću u Švedsku i Dabi Peraniću u Pariz i ta pisma/razglednice potpisivali imenom Ilija Stanić. Mo.)* U djelu španjolskog tiska objavljena je moja slika kao Stanićeva, a riječju optužen je g. Oreč, koji također nema ništa sa zlodjelom. Slučajno? Odnosni urednici i novinari uskoro će odgovarati pred španjolskim sudom i tek onda ćemo otkriti to njihovo "vrelo obavijesti". *(Ubojstvo Maksa Luburića*

nije bila nikakva tajna i to ubojstvo se je prepričavali u raznim skupinama i na razne načine. Tako se je spočitavalo nekim istaknutim Hrvatima i generalovim prijateljima i suradnicima koji su bili u blizini i imali priliku biti na generalovu sprovodu, a nisu bili. Možda baš upravo poradi toga su neki španjolski novinari, koji su znali da je Željko Bebek bio generalov suradnik i prvi glavni i odgovorni urednik novine OBRANA, nije bio na generalovu sprovodu, iako ga je španjolsko redarstvo o tome obavijestilo oko 4 sati poslije podne u ponedjeljak 21 travnja, a sprovod bio u utorak 22 travnja. Ja sam tada živio u San Franciscu i saznao za generalovu smrt u nedjelju 27 travnja oko 6 sati na večer. Mo. Otporaš.)

Osobno sam očekivao sličnu djelatnost s UDB-ine strane, jer je dobro poznata njezina bitnost. Kad su ranili Pavelića, optužili su upravo Luburića za zločin. Prirodno je, da sada posture slično i opet pokušaju "ubiti dvije mule jednim udarcem", ako ne više njih. Očekivao sam i neozbiljnost od zaista neozbiljnog dijela hrvatskog izbjeglištva. Ali nikad nisam ni pomišljao da.... *(Ove četiri točkice koje je Željko Bebek stavio poslije riječi od dva slova "da" za nekoga bi mogle značiti bilo šta, ali za mene znače: da Željko Bebek nikad nije pomišljao da bi ga se moglo osumnjičiti da je bio dio urote u generalovu ubojstvu. Ja osobno u to ne vjerujem, ali ima ih koji možda drugačije misle. Mo.)*

ZAKLJUČAK

Ne pišem nikakav nekrolog. Bit će ih pozvanijih za to. Tek ispunjavam dužnost obavijestiti hrvatsku javnost o pojedinostima događaja, jer su mi dobro poznate i jer su me mnogi za to molili. Dodao sam neke osobne misli zato, što tretiranu temu smatram najvažnijom činjenicom u ovom slučaju i opće u životu hrvatske emigracije danas i sutra. činjenicu, da su Hrvati počeli ubijati Hrvate za račun tuđinca. Počeli velim? Možda je bolje reći - nastavljaju ubijanjem. To je ono važno i tragično. U ovom slučaju izgubili smo dva Hrvata, dva suborca. U nedavnoj prošlosti mnogo više. Neki su mrtvi, a drugi u neprijateljskim redovima, koji će nastaviti zlodjela, te je gore, nego da su pali. A dotle se mi iživljavamo i igramo velikih vođa, dok nas poganski i krvnički žrtvuju na oltar beogradske čaršije.

Teče hrvatska krv, koju prolijeva hrvatski nož za srbijanske dinars, a mi ne činimo ništa, da to spriječimo. To je ono bolno. Do kad će to tako biti? Odgovorite, gospodo, barem sada!

Kraj ovog opisa Željka Bebeka.

11-10-2016 14:24#871

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVODOM TRAGIČNE SMRTI V. LUBURIĆA - piše "Hrvatska Država" br. 171-172. 1969., str. 3

(Kako sam u prošlim opisima najavio da ću iznijeti s gornjim naslovom članak iz novine "Hrvatska Država" glasilo Hrvatskog Narodnog Odbora, HNO koju je uređivao dr. Branko, Branimir Jelić. Kako članak nije potpisan moglo bi se zaključiti po svim novinarskim etiketima da je članak napisao urednik novine "Hrvatska Država", tj. glavni i odgovorni urednik dr. Branko Jelić. Mo. Otporaš.)

Pri završetku prošlog broja "Hrvatske Države" donijeli smo kratku vijest o umorstvu Vjekoslava Luburića., zvanog "Maks", ustaškog generala za vrijeme drugog svjetskog rata. Oskudne vijesti,

koje su nam bile saopćene u prvi čas, danas možemo proširiti sa nekim detaljima. Prema izvještajima stručnjaka, koji su pregledali mrtvo tijelo pok. Luburića, izgleda, da je on najprije udaren željeznom motkom po zatiljku, od čega se je onesvijestio, te onda sa tri uboda nožem u vrat bio zaklan. To se je dogodilo u nedjelju u 11 sati prije podne 20.4.1969.

Vjeruje se, da je Stanić Ilija, koji je par godina radio u tiskari Luburićevoj, izvršitelj zločina, jer je isti od tog momenta nestao. Također se računa sa time da je Stanić imao još jednog ili više pomagača, jer se je u to vrijeme nalazio u Valenciji jugoslavenski brod "Dalmacija". (Mnogi već znaju a mnogi su čak i (pro)čitali Ilije Stanića izvještaj sarajevskoj Udbi od 29 i 30 travnja 1969. godine u kojoj on spominje da su ga tri do četiri dana prije ubojstva neki posjetili, dali mu prašak, tj. otrov, novca i to u US dolarima i pitali Iliju: dali mu treba pomoć, jer da oni imaju neke ljude sprema da mu pomognu, našto je Ilija odgovorio da bi on najradije to učinio sam i da mu nije potrebna nikakva pomoć. Mo.)

Stanić je još isti dan jeo u toj kući sa sinom umorenog i s jeoš jednim Hrvatom (Slavko Logarić, mo.) i tom I'm prilikom rekao, da je Luburić naglo otputovao taksijem u Benidorn i da će se kroz par dana povratiti.

Luburić je nađen mrtav istom drugi dan u jutro i to kad su radnici otvorili tiskaru i na jednom mjestu opazili mrlje od krvi. To je bila krv umorenoga, koja se je probila kroz pod sobe i prokapala u tiskaru. Preko tih mrlja su ga tražili u njegovoj spavaćoj sobi i našli ga pod krevetom zamotana u jednom zastoru sav u krvi. Prema izvještaju sudske komisije bio je u agoniji oko dva sata. Na sprovodu i zadušnicama su prisustvovali tri Hrvata i oko 200 Španjolaca. (Ako je to tako kako u ovom članku piše da su bila nazočna samo tri Hrvata na sprovodu hrvatskom generalu Maksu Luburiću, onda bi ta tri Hrvata mogla biti Vlč. Eugen Beluhan koji je napisao knjigu **STEPINAC GOVORI** a tiskara **DRINAPRESS** tiskala 1967., Slavko Logarić i još jedan nepoznati Hrvat koji je navodno došao iz domovine i donio šaku hrvatske zemlje i posuo po grobu generala Drinjanina. Mo.) Iz Evandelja je održao homiliju vlč. Beluhan.

Toliko vijesti.

Nema onoga, kome na području nekadašnje NDH ne bi bilo poznato ime Maksa Luburića. Svakako po djelima, (u stvaranju i obrani naše Nezavisne Države Hrvatske, NDH, mo.) čiji je nosilac bio on ili su se njemu pripisivala. Istina, u ratu je jedna gadna stvar, osobito ideološki ratovi kao što je bio prošli građanski rat na našem području, gdje su pored ideoloških još veću ulogu igrali nacionalni motivi. (Rat NDH na našem hrvatskom području nije bio "**građanski**" rat, kako to pisac ovog članka želi prikazati. Rat NDH je bio rat između Srba i Hrvata, između dvije države: Jugoslavije i Hrvatske, ili ako netko želi točniji prikaz, onda je to bio rat u obrani i o očuvanju tek nedavno stečene naše mlade Hrvatske Države protiv širenja i stvaranja Velike Srbije na području Hrvatske. A oni Hrvati koji su se pridružili komunističkom pokretu u borbi protiv NDH a za stvaranje komunističke Jugoslavije; njih bi se moglo nekako nazvati da je njihova borba bila više ideološka nego nacionalna. Mo. Otporaš.) Tu nije bilo jedne strane u borbi, kojoj se sa pravom ili bez njega nije upisivala u grijeh nedjela počinjena u raznim akcijama. Na osobit način Luburiću, oko čijeg su se imena splele na stotine jezivih priča. Mi ne znamo i ne možemo ulaziti u to, da li su sve te priče bile istinite ili je to bila neprijateljska propaganda. Isto tako, mi ne možemo rasuditi u slučaju djelomične istinitosti takovih priča, kolika stvarna krivnja leži na Luburiću. Kod toga se mora uzeti u obzir, da mu sudbina nije bila sklona, što se je u NDH za vrijeme rata u Hrvatskoj inaugurirao jedan sistem vladanja u osobni protivan duši hrvatskog čovjeka, njegova **najominoznija** institucija je pala imenovanjem sa strane vladajućih u nadležnost njegove osobe. (Borba i stvaranje Hrvatske Države sa tri slova **NDH** u borbi protiv srpske kraljevske Jugoslavije "**nije bio protivan duši hrvatskog čovjeka**", kako to ružno i bez ikakve podloge navodi pisac ovog članka, mo.)

Naravno bi bilo, da se je predvidjelo, da Luburić, mlad neiskusani, nagao i neustrašiv fanatik

Hrvatske državne misli, nije bio najprikladnija osoba, da u tom spletu najraznovrsnijih utjecaja u vrtlogu nacionalnih strasti u svom djelovanju zadrži mjeru, koja je bila potrebna, da se hrvatsko ime i prestiž Hrvatske Države ne identificira sa običnim zločinom, kako je to neprijateljska propaganda uspjela nametnuti. Jer, konačno, nama Hrvatima je bio potpuno nepoznat politički teror, dok nije bio unesen u naše krajeve zlosretnim isticanjem prilika, kada smo se našli u jednoj državi sa Srbijom. Srpski četnici su prvi počeli sa pokoljima nedužnih Hrvata u god. 1941. i njihova zločinstva i okrutnosti su po čitavoj zemlji vapile za osvetom.

A što da se govori o masovnim nedjelima komunističkih partizana? Njihovo ratovanje i vladanje poslije rata predstavlja neprekinuti lanac zločina, koji još traju do danas. Oni su na naučan način primijenili zločin kao politički instrument za osvajanjem vlasti na čitavom svijetu i na temelju tih revolucionarnih iskustava u vremenu od 1941.-1945. pobili na stotine hiljada ne samo razoružanih vojnika i neboraca, nego na stotine hiljada građanskih osoba, koje su komunističke vlasti smatrale, da bi im mogle bit potecinalni neprijatelji u budućnosti. (Nevjerojatno je da ovdje dr. Jelić dva puta koristi riječ "**hiljada**" a on, kao intelektualac i hrvatski političar zna vrlo dobro da ta riječ nije hrvatska riječ, već uvozna, iz susjedne Srbije koju su Srbi htjeli nametnuti nama Hrvatima. Mo.) Što su onda Luburićevi eventualni sporadički i nesistematski ekscesi, usporedivši ih sa mamutskim krvoprolićima Tita, Rankovića i ostalog srpsko-komunističkog društva?

Mi svakako ne možemo zaniijekati Luburiću osobno poštenje, materijalnu nezainteresiranost, odvažnost i veliko hrvatsko rodoljublje, koje ga je vodilo od zipke do groba, ali ne možemo, a da ne požalimo, da Luburićeva ogromna energija, vitalnost i sposobnost za stvaranje nije bila već na početku kanalizirana i usmjerena u pravcu, gdje je mogla dati najbolje pozitivne rezultate za dobro Hrvatskog Naroda!

Članak nije potpisan.

29-11-2016 04:15#872

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Prvotno napisano od Bobani

"U" NA FES GRANICA NA DRINI!

"Granica na Drini" zapravo je samo jedan ideološki obrazac u kojem su temeljito izokrenute neke Starčevićeve ideološke postavke: svu opremo je preuzeta Starčevićeva teza o Muslimanima (danas Bošnjacima) kao "cvijetu hrvatskoga naroda", ali je potom pridodan u najmanju ruku antagonistički stav, ako ne i mržnja prema Srbiji, pa i prema cjelokupnom srpskom nacionalnom korpusu, koji ni Starčević ni njegovi neposredni sljedbenici nisu iskazivali. **"Granica na Drini"** i sve ono što ona sa sobom nosi prijeloman su element u posve novom odnosu prema drugim južnoslavenskim narodima.

*Bez obzira na sve nelogičnosti i proturječnosti, Sufflayeva idea o "**stoljetnoj granici na Drini**" postala je mitologem mnogih koji su o tim problemima pisali, posebice nacionalnih ekskluzivista i proustaški nastrojenih intelektualaca.*

Dugogodišnji predsjednik Matice hrvatske, geograf, geopolitičar, sveučilišni profesor, Filip Lukas u Zemljopisu NDHlogično tvrdi da je Drina "granična rijeka prema Srbiji", te da je "sjeverozapadni dio Balkana već od najstarijeg vremena bio priklonjen zapadu i da je bio uvučen u njegov državni, politički i kulturni krug". Njegove geografske analize i zaključci o Drini ne bi iskakali iz općeg duha

*i realnoga stanja toga vremena, da on sam u zbirci eseja, članka i govora Hrvatski narod i hrvatska državna misao ne donosi kartu rasa na Balkanu i raspravlja o rasnim sastavinama nekih naroda. Zaključuje da Hrvati i Srbi predstavljaju suprotne rasne tipove, ali da i Crnogorci pripadaju hrvatskom rasnom tipu. Simpatizira i sa iranskom teorijom o porijeklu Hrvata, (vidi "**TRANSKA HRVATSKA**" (cc 2.000-653 pr. K), napisao i izdao Miljenko Dabo Peranić, Docteur de l'Universite de Paris, 1962., mo. Otporaš.) ali je interpretira krajnje tendenciozno. Bilo mu je osobito stalo da dokaže kako Hrvati nemaju ništa ni s Rusima: "Sigurno je da ne postoji rasna homogenost među slavenskim narodima, posebice da nema među Hrvatima i Rusima nikakvog krvnog srodstva."*

Filip Lukas je u toj knjizi posve zaokružio svoje rasne teorije. Da bi se "razlike između Hrvata sa zapadnom orijentacijom i Srba s istočnom mogle shvatiti", Lukas tvrdi da "treba genetički zahvatiti u početke tog psihičkog diferenciranja među njima. Odmah iza seobe naroda i propasti zapadnog rimskog carstva počele su se na europskom prostoru izgrađivati dvije kulturne zajednice, i to istočna i zapadna, a granica među njima prolazila je Drinom s neznatnim transgresijama na jednu i drugu stranu ..." Osnovna je Lukasova teza da su razlike između Hrvata i Srba goleme: "Razlike u geopsihi jednih i drugih ne mogu ukloniti nikakve jezične srodnosti, već su oni stajali za sve doba svoga razvoja u psihičkom pogledu leđima okrenuti jedni prama drugima"

Miljenko Barbarić posvećuje Drini kraću pjesmu: "obale Tvoje napuštene šute ... Vratit ćemo se opet, Drino, granico vječnog hrvatstva". Osim želje za povratkom i obnovom države, Barbarić (moguće da se radi o pseudonimu, kao i kod dobroga dijela suradnika Drine) spominje "opustjele minarete" koji se "biješe i bdiju u tami" te posebno ističe da će Drina "čuti borbeni poklik našeg nedjeljivog bratstva" - dakle, bratstva Hrvata i Muslimana te da "se nećemo dijeliti po vjeri, nego po vrsti oružja".

Suradnik "Drine" koji živi u Siriji i koji sebe predstavlja kao hrvatskoga vojnika «koji ostaje u Siriji» piše o povratku na Drinu i bratstvu katolika i muslimana: "Muslimanski svijet neće zaboraviti sudbine jednog milijuna hrvatskih muslimana i ako milostivi Allah dade i opet će se kao i nekada na Drini vijati ponosni hrvatski barjak".

Izvjescni Tomšić u kratkoj priči Krik Drine tobože razgovara s rijekom koja mu kaže: "Čuj me prokletniče u crnoj šubari i ti u crvenoj šajkači, ja sam Drina majke Bosne -ja sam Drina, koja budi i zapovijeda: bježi dušmanine s moga praga, jer sinovi moje gore ustadoše da te dotuku".

U intervjuu jednom talijanskom novinaru 14. travnja 1941. godine, dakle, dan prije ulaska u Zagreb, budući Poglavnik NDH dr. Ante Pavelić je izjavio: "Prirodna granica dviju država - Hrvatske i Srbije - je na Drini i ostaje ista kao i ona koja je dijelila Istočnu imperiju od Zapadne imperije." Potom nastavlja da "današnje obnavljanje hrvatske nezavisnosti ima svoju osnovu u historijskom i etničkom momentu. Panslavistički pokret je proširio u cijelom svijetu vjerovanje da smo mi i Srbi jedan narod. To nije istina budući da Hrvati po rasi nisu Slaveni nego su porijeklom Hrvati i ništa više. Bez ponavljanja poznatih razlika u religiji i kulturi, dva naroda se razlikuju etnički čak i u somatološkom smislu".

34 U svibnju 1941. počeo je izlaziti časopis Ustaša, a u ožujku 1942. časopis Spremnost; i jedan i drugi karakteristične su tiskovine iz vremena NDH. U prvim brojevima oba časopisa, na udarnim mjestima, tvrdi se daje Drina još u 10. stoljeću, u vrijeme kralja Tomislava, bila istočna granica Hrvatske. 35 Ustaša u članku "Drina opet dijeli dva svijeta", slavodobitno konstatira da "Drina opet dijeli dva svijeta, dvije kulture, dvije vjere, dva shvaćanja".

Granica novo uspostavljene NDH utvrđena je 21. i 22. travnja slijedom dogovora ministara inozemnih poslova Reicha Joachima von Rib-bentropa i Italije Galeazza Ciana u Beču, kada je

odlučeno da se BiH uključi u NDH, a da granica bude na Drini. 37 Time se Drina barem dijelom od ideologema preselila u realnost.

Predratni književnik i odvjetnik, a za vrijeme NDH ministar i Doglavnik dr. Mile Budak vrlo jednostavno sažima sve te ideologeme i mitologeme u jednostavnu političku praksu. Na "veličanstvenom skupu pred 15.000 ljudi" u Slavonskom Brodu 15. lipnja govori o tome da nekadašnja hrvatsko-bosanskohercegovačka granica više "nije međa", dakle, "ova međa nije više međa, već simbolična granica. Poglavnik je uspio uz pomoć Führera i Ducea od ove međe napraviti simboličku granicu, da našu granicu postavi na Drini. Stražu na Drini može od sada držati samo Bošnjak, bio musliman, bio katolik." Budak se referira na nekadašnje hrvatsko-turske nesporazume i tvrdi: "Svi mi, braćo i sestre, moramo se međusobno razumjeti. Nema više Turske s one strane. Tu je najčišća hrvatska krv. S ove strane nema više kaura, to je isto tako najčišća hrvatska krv. Treba složnog razumijevanja, treba složnog rada i neizmjerne političke vjere u katolika i muslimana."

*Nekadašnji potpredsjednik Vlade NDH, Džafer-beg Kulenović, u to vrijeme u emigraciji u Siriji, objašnjava da je "od davnih davnina granica između Bosne i Srbije **Drina**... (Treba pregledati stare "DRINE" od 1951-1956. u kojima je dr. Džafer-beg Kulenović iznosio hrvatske stavove o BiH i granici na DRINI. Njemu se treba više vjerovati nego današnjim takozvanim bošnjacima. Mo. Otporaš.) Nju se ne može lako preplivati, jer ona ima jaku branu, a to je cijeli hrvatski narod, koji je svjestan, da braneći Drinu, brani čitavu Hrvatsku. Ova se je povijesna granica održala stoljećima i bila je granica ... između dva naroda, različita odgoja i različitih pogleda ... Srbijanci teže bezobzirno vladati i gospodariti, a mi hoćemo da živimo potpuno ravnopravni s istim pravima i dužnostima."*

Tada je u hrvatskoj himni Lijepa naša domovino promijenjen stih "Teci Savo, Dravo teci, nit ti Dunav silu gubi", u "Dravo, Savo, Drino tech, nit ti, Dunav, silu gubi". Dakle, među granične rijeke hrvatskog područja umetnuta je Drina. Tako su himnu preuzeli i emigrantski krugovi i tako su predstavljali i u šezdesetima. 40

No, vrlo brzo nakon uspostave NDH hrvatska je vlast imala velikih problema da uspostavi kontrolu nad područjem istočne Bosne od Sarajeva do Drine. U nekim gorskim dijelovima brzo se stvorio i ojačao četnički pokret, a stanje se još više pogoršalo kada su potkraj 1941. godine na to područje stigle jake partizanske jedinice na povlačenju iz Srbije, a zatim i iz Crne Gore. Nije stoga čudno da se uspostavljanje kontrole nad porječjem Drine postavlja kao preduvjet opstanka države. O tome svjedoči "Poglavnikova koračnica": "Ustaška se vojska diže, za slobodu vodi rat, dok ne stigne sve do Drine, nit će klonut, nit će stat".

U travnju 1942. ustaška je vlast podvlastila dolinu Drine nakon akcija Crne legije pod zapovjedništvom Jure Francetića. Dogodilo se to u okviru operacija koje su od početka travnja do lipnja 1942. godine poduzele združene njemačke, talijanske i ustaške snage. Te su operacije u historiografskoj literaturi socijalističkog razdoblja inače nazivane III. neprijateljska ofenziva. Francetiću je ta akcija priskrbila epitet nacionalnog junaka. U tom naletu, u akciji represalija, pobijeno je oko 3.000 Srba, uglavnom civila(...)na Romaniji, koja je bila jaka baza četničkih jedinica Jezdimira Dangića. Dido Kvaternik, Francetić i Mladen Lorković potom i Francetić i Rafael Boban slavodobitno su se slikali na mostu preko Drine u Zvorniku, odnosno uz hrvatsku zastavu zabijenu na obali rijeke. Časopis Drina, koji je izdavao Vje-koslav Maks Luburić, general Drinjanin prenio je 1954. sliku Francetića i Bobana na Drini.

Kada su ustaške jedinice ušle 9. travnja u Srebrenicu, o tome događaju Hrvatski narod izvještava bez prevelike pompe, na sedmoj stranici, sa zaključkom da "Sarajlije, poznavajući Juru Francetića vjeruju, da će njemu poći za rukom osloboditi ovaj dio Poglavnikove Ustaške Hrvatske Države od posljednjeg šumskog bandita..."

Desetak dana kasnije iz Glavnog Stana Poglavnika stigla je poduža vijest da su "naše oružane snage poduprte njemačkim oružanim snagama potpuno uništile sve te komuno-četničke bande, te očistile čitav taj prostor. Tako je sav predjel oko Sokolca, Han Pijeska, Vlasenice, Prnjavora, Bratunca i Milića (sve mjesta u istočnoj Bosni - op. I. G.) potpuno u našim rukama, u svim tim mjestima vrše sada svoju redovitu djelatnost, a ustaške bojne pod zapovjedništvom Jure Francetića stoje čvrsto na obali Drine od Zvornika pa cijelim lukom Drine do Višegrada."

Tadašnji ministar vanjskih poslova NDH Mladen Lorković posjetio je Podrinje nakon što su ga zaposjele ustaške jedinice. Lorković je, inače, 1940. godine u knjizi *Narod i zemlja Hrvata* proglasio čitavu Bosnu i Hercegovinu hrvatskom zemljom, a bosanske Muslimane smatrao je Hrvatima "**islamske vjeroispovijesti**".⁴⁷ Kada se u drugoj polovini travnja vratio u Zagreb, o dojmovima iz istočne Bosne održao je govor na radiju koji je potom prenesen u novinama. Očekivalo bi se da govor odiše patetikom, prigodničarstvom i o mitologiziranom pojmu Romanije, upotrijebljenom u političkom diskursu izvrsno je pisao I. Žanić, *Prevarena povijest, guslarska estrada, kult hajduka i rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini 1990-1995. godine*, Zagreb 1998, 165-175.

U časopisu **Drina** još je 1951. pisalo da se izdaje "negdje u Evropi", očito iz razloga sigurnosti, a najkasnije od 1961. kao mjesto izdavanja upisuje se Madrid. Luburić je sebe proglasio "**generalom Drinjaninom**" i tako se potpisivao u nekim člancima (a ponekad i kao Bojnik Dizdar), iako na Drini nikada nije ratovao. Jednu od dvije kćeri nazvao je Drina (imao je i dva sina).⁶³ Na naslovnici Drine iz 1954. godine iscrtana su dva vojnika u kanjonu rijeke, te se očigledno radi o Drini.⁶⁴ Stranice njegova časopisa, uz kontinuiranu propagandu gotovo nimalo izmijenjene ustaške ideologije, i u pedesetima i u šezdesetima odišu militarizmom. Primjerice, u šezdesetima podnaslov je revija za odgoj i formaciju hrvatskih vojnika, dočasnika i časnika, odnosno revija za odgoj i izobrazbu hrvatskih vojnika.⁶⁵ Koliko je Drina vjerodostojan izvor svjedoči i potpis pod slikom zagrebačke džamije u broju časopisa 1954. godine - "Poglavnikova Džamija u Zagrebu, koju su srbokomunisti srušili "66 - radi se o tome da je hrvatska vlada taj izložbeni paviljon, podignut tridesetih godina, pretvorio u džamiju i dao dograditi četiri minareta, a komunistička vlast je minarete srušila, a zgradu pretvorila u Muzej revolucije.

Nisu svi, poput Luburića, bili u "drugoj emigraciji" opsjednuti Drinom. Luburiću nasuprot uvijek maksimalno racionalni Eugen Dido Kvaternik u svojim memoarima Sjećanja i zapažanja Drinu uopće ne spominje na taj način. Dijelom to zasigurno proizlazi i iz činjenice da je Kvaternik rođen u Zagrebu i da je u njemu živio pretežni dio života, a da je Luburić iz Ljubuškog. Luburiću se očigledno činilo da je jedini način da se riješi nacionalno pitanje u njegovoj užoj domovini Hercegovini - obnavljanje granice na Drini.

Osim toga i sam Luburić, odnosno "General Drinjanin", objašnjava svoju zaokupljenost Drinom: "**Ne želim reći, da druge hrvatske granice imaju manju važnost od granice na Drini i da bi ih mogli zanemariti, ali je sigurno, da se bez te granice ne mogu osigurati ni druge, jer su svi naši susjedi i neprijatelji našli s onu stranu Drine saveznika protiv Hrvatske**".

Najjasnije govori "general Drinjanin": "**Naše je ime naš program, a zovemo se 'Drina'. Tu je cijeli naš program. Ni manje, ni više. To je program za milenije i za sve Hrvate ... Reklo se je, da gajimo kult Drine i mi se nismo branili. Zvali su nas fanaticima i nismo se uvrijedili. Optužili su nas, da smo za taj program ubijali i dali se ubijati i mi smo to priznali**".⁶⁹ Potom čak i 1965. godine tvrdi da "se nismo odrekli i nikada se ne ćemo odreći onoga ustaštva, kojem, s kim i za koga je palo pola milijuna Hrvata".⁷⁰ "**Naše je ime naš program, a zovemo se 'Drina'**", postao je moto u nekim brojevima Drine.

Granica na Drini se kao pojam u javnoj komunikaciji opet afirmira devedesetih godina 20. stoljeća,

ali u posve drugačijoj situaciji. (i drugačijem odrazu vremena, mo. Otporaš.) Propagiraju ga baštinici ideja iz pedesetih i šezdesetih godina, koji to sada mogu slobodno činiti i u Hrvatskoj te u Bosni i Hercegovini.

U Bosni i Hercegovini početkom devedesetih ta se ideja transformirala u zagovaranje saveza Hrvata s Bošnjacima i borbu za cjelovitu BiH. U hrvatskoj javnosti i među Hrvatima u BiH ona se sve manje čula otkako se od 1991. sve više afirmirala ideja, čiji je glavni nositelj bio hrvatski predsjednik Franjo Tuđman, o tome kako je Bosna i Hercegovini umjetna tvorevina koju valja podijeliti sa Srbijom, a većinske hrvatske krajeve pripojiti Hrvatskoj.

Karizmatički nosioci ideje o integralnoj BiH i savezu s Bošnjacima bili su Ludvig Pavlović, jedini preživjeli član bugojanske skupine iz 1972. godine, 104 koji je 1991. pušten iz zatvora te general tada stvorenih Hrvatskih obrambenih snaga (HOS) Blaž Kraljević, inače povratnik iz emigracije. Pavlović je u Hercegovini imao status mučenika za hrvatsku stvar. Ubijen je u prvim danima rata u BiH snajperskim metkom u blizini Ljubuškoga, (*Ludvig Pavlović je poginuo idući od Posušja prema Tomislavgradu, između Studeni vela i Posušja, mo. Otporaš.*) a službeno objašnjenje je bilo da su ga ubili Srbi. Kraljević je počeo organizirati obranu Bosne i Hercegovine kada je počela agresija JNA i Karadžićevih Srba, primivši u svoje redove više tisuća Bošnjaka. Zajedno s pratiocima ubijen je u kolovozu 1992. u zasjedi Hrvatskog vijeća obrane (HVO), a nikada nije razjašnjeno tko je dao naredbu da se to učini.

Bez obzira što je ideju o integralnoj BiH i savezu s Bošnjacima hrvatska politika odbacila, Drina kao mitologem i dalje živi u desničarskim krugovima. Radi li se o nostalgiji, bolje rečeno ustašonostalgiji, ili nemogućnosti da se to ostvari, tj. **GRANICA NA DRINI**.

Radi se o skupini od 19 dobro naoružanih članova Hrvatskog revolucionarnog bratstva sa sjedištem u Salzburgu koja je u ljeto 1972. ilegalno ušla iz Austrije u Jugoslaviju. Većina je bila podrijetlom iz Bosne i Hercegovine i, došavši u srednju Bosnu, na planinu Radušu kod Bugojna, namjeravali su podići ustanak na temelju pogrešne procjene da su tamošnji Hrvati (i Muslimani) toliko nezadovoljni da će im se masovno pridružiti. Nikoga nisu pridobili, a u potjeri koju je JNA vodila po bosansko-hercegovačkim planinama i Dalmatinskoj zagori sudjelovalo je oko 18.000 vojnika i policajaca. Dio grupe je ubijen u akciji, dio je pohvatan, pa su potom svi osuđeni na smrt osim najmlađega, 19-godišnjega Ludviga Pavlovića.

Nakon izbora 3. siječnja 2000. i pobjedom komunjara i Račana u Hrvatskoj i protokom poratnih godina u hrvatskoj se javnosti tema "**Granice na Drini**" više ne spominje, ali nema sumnje da ona živi i dalje u krugovima državotvorne hrvatske desnice.

Jure Francetić\
Maks Luburic = HEROJI!
Rafael Boban/

Darko Šime Tolić ispjevao pjesmu za "U" NA FES GRANICA NA DRINI ...
otporas.com/hrvatski-bosnjaci/